

Ea echivalează cu o rebeliune antididactică declarată. Principiul cultural-didactic fundamental este negat în esență. Antiliteratura este asimilată „stării de neștiință” (*état de non-savoir*)⁹⁸. Literatura nu se învață. Mai mult: ea nici nu se poate, efectiv, învăța, ca obiect și practică didactică. Sunt admisibile, utile, bineînțelese, cursuri de gramatică, retorică, poetică etc. Dar un curs de tipul *creative writing* (în sensul modern, american al cuvântului) pare – în sensul didactic, european al cuvântului – absurd și imposibil. De unde o întreagă polemică și discuție, începând din anii '70, pe tema: „trebuie oare să predăm literatura?”⁹⁹ Se contestă autoritatea „magistrală”, cursul de literatură *ex cathedra*. Un colocviu internațional (Cerisy-la-Sale, 22-29 juillet 1969) are tocmai această temă: *L'enseignement de la littérature* (1971). Se ajunge, în esență, la această concluzie: el trebuie, pur și simplu, desființat, „ucis” (tué). Problema se discută și în Italia (*Insegnare la letteratura*, 1979). Învățământul literar echivalează cu un consens normativ elitar. Se admite, cel mult, o „autoinstrucție” (*autoenseignement*)¹⁰⁰. „Autodidactul” din *La Nausée*